

Félévem Tallinnban

Bálint Edit
DE-GyFK, SZOCIÁLPEDAGÓGIA
III. ÉVFOLYAM
5 hónap, Tallinn
2016/17. első félév

Szeszéyes tavaszi március volt, amikor eldöntöttem: megpályázom az Erasmus+ ösztöndíjat, és öt hónapra elmegyek Tallinnba, Észtszországba. Egy szaknyelves angol órán értesültem a lehetőségről, és már az Erasmus irodában találtam magam, amikor kiderült, hogy lehet pályázni, de másfél nap van a határidőig. Úgy éreztem mennem kell, kipróbálni magam, fejleszteni az angol nyelvtudásomat, megismerni egy másik országot, idegenben élni és persze szakmailag kicsit kitekinteni. A jelentkezés után nem sokkal elbíralták a pályázatot, és amikor megkaptam az e-mailt, először fel sem fogtam, aztán amikor többször elolvastam egymás után, akkor értettem meg igazán: megyek Tallinnba! Az elnyert pályázatot követően hosszú hónapok következtek, és még annál is több papír munka, és böngészés a neten, koli intézése, utazás megszervezése, valamint mindenféle más fontos teendő. A kinti egyetemmel az interneten keresztül tartottuk a kapcsolatot, és az ügyintéző hölgy már az első e-mail után nagyon szimpatikus volt, előben pedig még inkább.

2016. augusztus 24-én indultam Tallinnba, busszal, aminek több oka is volt: egyrészt öt hónapra pakolni nem olyan egyszerű, még akkor sem, ha logikusan próbálsz mindent elrakni, másrészt pedig a repülőjegy árak az egekben voltak, így mi a 36 órás buszozás mellett döntöttünk. Először persze mindenki furcsállta, hogy nem repülünk, és bevallom: én sem tudtam elképzelni milyen lesz majd ennyit utazni, és kétszer átszállni, közben pakolni a bőröndöt és a táskákat. Visszagondolva hatalmas kaland volt és egyáltalán nem volt olyan kibírhatatlan, mint amilyennek tűnik, mert van annak egy varázsa, amikor reggel negyed hétkor megérkezel Budapestre, két nap utazás után, és hirtelen azt sem tudod merre vagy, aztán amikor meghallod a magyar szót, egyből mosoly tűnik fel arcodon, vagy, amikor éjfélkor indulsz el Krakkóból, és a busz zötyögni kezd, egyből tudod: átléptétek a határt. Tehát, éjjel egykor érkeztünk a tallini kolihoz, ahol egy idős bácsika ült a portán, aki csak észtil beszélt (legalábbis szerintem, de ez sosem derült ki, mert az öt hónap alatt egyszer sem hallottam megszólalni), és egy tollal mutogatott, illetve kocogtatta a portafülke üvegét. Bejelentkeztünk, és indulás felfelé, először a hatodikra, a sok bőrönddel, táskával, fáradtan, közben kiderült, hogy eggyel feljebb kell menni, szóval végül a hetediken laktunk.

Azon a hétvégén nagyon sok helyen jártunk, voltunk kastélyparkban, sétáltunk árnyas fák között, régi lámpások alatt, hajunkat szellő lengette a tengerparton, összegezve: élveztük az utolsó nyári napsugarakat.

Hétfőn kezdődött az orientációs hét, ahol egy héten át minden nap értékes információkkal láttak el minket, de nem csak az egyetemmel kapcsolatban, hanem mindenféle más fontos témáról is volt szó, például: egészségügy, munkahelyzet, kikapcsolódás és szabadidő. Az első hónap szinte az ügyek intézésével telt el, voltunk hivatalban, ahol ideiglenes személyit kellett csináltatni, illetve bejelenteni magunkat.

Az egyetem kollégiumában laktunk, ami kifejezetten tetszett, nyolcan voltunk egy „lakrészben”, azért nem azt mondom, hogy szobában, mert az úgy nem lenne igaz. A szobák 2 fősek voltak, vizesblokkal, összesen 4 szoba volt, középen egy nagy konyha. Az egyik oldalon 4 lány, a másikon 4 fiú. Modern bútorok, kilátás a tengerre, tágas helyek, szép konyha, mi kell még?

Az egyetemet nagyon élveztem, mert nagyon sok mindent tanulhattam, és láthattam meg persze az angoltudásomnak sem volt rossz. Előadást azelőtt még sosem tartottam angolul, de és amennyire féltem, annyira tetszett is. Projektmunkában sem nagyon volt részem eddig, de Tallinnban ezt is megtapasztalhattam, és a végére belejöttem, hogyan kell csinálni.

Összegzésként elmondhatom, hogy rengeteg tapasztalatot gyűjtöttem, sok szép helyen jártam, ahova talán sosem juthattam volna el. Utaztam, világot láttam, más kultúrákból érkező embereket ismerhettem meg és velük együtt talán országukba is beletekinthettem kicsit, angolul beszélhettem, amit nagyon élveztem. Egy biztos: ezt a rengeteg élményt már senki sem veheti el tőlem!

A legjobb az volt az Erasmusban, hogy tele volt lehetőségekkel, mind szakmailag, mind kikapcsolódás szempontjából.

A legfurcsább élményem az Erasmus idején, maga az észt nyelv. Ilyen furcsa, és pattogó nyelvet még sosem hallottam, és bár szavakat megtanultam ugyan, de akárhányszor hallottam beszélni az embereket mindig hallgatóztam. Annak ellenére, hogy semmit sem értettem.

Soha nem gondoltam volna, hogy valaha lesz lehetőségem eljutni ilyen messzire az otthonomtól.

Hiányozni fog, hogy kinézek a szoba ablakán, és látom a tengert, a kifutó hajókkal.

